

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

TRETIA SEKCIA

**RINGIER AXEL SPRINGER SLOVAKIA, A. S. proti SLOVENSKEJ
REPUBLIKE**

(Sťažnosť č. 41262/05)

ROZSUDOK

ŠTRASBURG

26. júla 2011

*Tento rozsudok nadobudne právoplatnosť za podmienok zakotvených v článku 44
ods. 2 Dohovoru. Môže byť predmetom redakčných opráv.*

V prípade Ringier Axel Springer Slovakia, a. s. proti Slovenskej republike,

Európsky súd pre ľudské práva (tretia sekcia), zasadajúc v komore zloženej z:

Josep Casadevall, *predseda*,

Corneliu Bîrsan,

Egbert Myjer,

Ján Šikuta,

Ineta Ziemele,

Nona Tsotsoria,

Kristina Pardalos, *sudcovia*,

a Santiago Quesada, *tajomník sekcie*,

na neverejnom zasadnutí 5. júla 2011,

vyhlasuje tento rozsudok, ktorý bol prijatý v uvedený deň:

KONANIE

1. Prípád vznikol na základe sťažnosti (č. 41262/05) proti Slovenskej republike predloženej Súdu podľa článku 34 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) 27. septembra 2005 akciovou spoločnosťou založenou podľa slovenských právnych predpisov, ktorá má teraz názov Ringier Axel Springer Slovakia, a. s. (ďalej len „sťažovateľka“), a ktorá vtedy mala názov RINGIER SLOVAKIA a.s.

2. Sťažovateľka bola zastúpená pánom J. Havlátom, advokátom vykonávajúcim svoju prax v Bratislave. Vláda Slovenskej republiky (ďalej len „vláda“) bola zastúpená svojou zástupkyňou pani M. Pirošíkovou.

3. Sťažovateľka konkrétne tvrdila, že výsledok konania o žalobe na ochranu osobnosti, vedeného na vnútroštátnej úrovni voči jej právnomu predchodcovi bol svojvoľný po hmotnej, ako aj po procesnej stránke, a že ako taký bol v rozpore s právami sťažovateľky podľa článku 10 Dohovoru.

4. Dňa 17. mája 2010 Súd rozhodol o notifikovaní sťažnosti vláde. Zároveň sa rozhodlo o spoločnom posudzovaní prijateľnosti a podstaty sťažnosti (predchádzajúci článok 29 ods. 3).

FAKTY**I. SKUTKOVÉ OKOLNOSTI PRÍPADU**

5. Sťažovateľka bola založená v roku 1990 a má sídlo v Bratislave. Je vydavateľom novín a časopisov.

A. Pozadie

6. Právny predchodca sťažovateľky, A., bol vydavateľom obľúbeného národného denníka.

7. A. okrem iných zamestnával aj novinárov B. a C.

8. Dňa 14. júna 1999 B. prijal anonymný telefonát, ktorý ho informoval o udalosti odohrávajúcej sa presne v tom čase a na ktorom sa zúčastňovali osoby D. a E. Udalosť sa údajne odohrávala v reštaurácii s barom a je popísaná nižšie.

9. V tom čase bol D. poslancom parlamentu, primátorom a predsedom politickej strany. Pokiaľ ide E., tento bol vice-prezidentom Policajného zboru Slovenskej republiky.

10. V dňoch ktoré nasledovali, A. a ďalší vydavateľ vydali sériu článkov o udalosti. Detaily sú opísané nižšie v odsekoch 21 až 25.

11. Inšpekčná služba polície v kontexte udalosti následne vyšetrovala správanie E., najmä čo sa týka tvrdení, že si pomohol nohavice a vyhrážal sa vyvolaním občianskych nepokojov (viď nižšie).

Na základe správy vydanej 6. júla 1999 po vypočutí E., personálu reštaurácie a niekoľkých svedkov nebolo na strane E. zistené žiadne nevhodné správanie.

12. Neskôr E. opustil políciu na svoju vlastnú žiadosť.

13. Obaja, D. aj E., následne podali žalobu na ochranu osobnosti voči A. a boli úspešní. Konanie ktorého sa týka predmetná sťažnosť je to, ktoré inicioval E. Opísané je nižšie v odsekoch 26 až 44.

14. Po skončení konania v roku 2004 sa A. zlúčil so sťažovateľkou.

B. Udalosť zo 14. júna 1999

15. Anonymným telefonátom, spomenutým vyššie v odseku 8, informoval volajúci B., že D. a E. sedia vo verejnej reštaurácii, a že D. sa predtým vymočil na terasu reštaurácie.

16. V priebehu pár minút B. prišiel do reštaurácie, kde uvidel D. a E. ako odchádzajú. Objednal si pitie a pozoroval ich. Súdiac podľa spôsobu ich chôdze mal dojem, že boli pod vplyvom alkoholu. Dokopy strávil B. v reštaurácii približne do desať minút než D. a E. odišli.

17. B. potom spravil rozhovor s čašníčkou a niekoľkými hosťami, následne odišiel a napísal prvý z článkov uvedených nižšie.

18. Nasledujúce ráno B. znova navštívil reštauráciu, znova spravil rozhovor s čašníčkou a vyfotil miesto kde sa udalosť odohrala.

19. V ďalších dňoch sa skontaktovali a stretli F., očitého svedka udalosti a B., ktorému asistoval C. a ďalší kolega.

20. Kontakt a stretnutie E. a B. boli uskutočnené za účelom zistenia názoru E. Na tomto stretnutí E. uznal, že bol v reštaurácii s D., ale poprel

akékoľvek neprístojné správanie. Požiadal, aby jeho meno nebolo odhalené pretože to zničí jeho kariéru v policajnom zbore.

C. Spravodajstvo o udalosti

21. Dňa 16. júna 1999 predmetné noviny vytlačili článok s nápisom „[D.] sa v pondelok „predstavil” v [reštaurácii]”. V článku bol uvedený nasledovný text:

„že opitý [D.] sedí v [reštaurácii], zatelefonoval do redakcie [denníka] v pondelok večer jeden z našich čitateľov. Ako sme sa presvedčili na vlastné oči, bola to skutočne pravda. Predseda [politickej strany] skutočne sedel v spomínanej reštaurácii a jeho výzor prezrádzal, že náš čitateľ mu nekrivdil. [D.] robil spoločnosť človek, ktorý o sebe vyhlasoval, že je vysoký policajný úradník. „Páni bratia“ zaznelo z úst [D.], zatiaľ čo sa taval z terasy k baru. Potom akoby chcel vzlietnuť s roztriahnutými rukami, zavelil na odchod a vydal sa ku schodom. Jeho priateľ mu aj chcel v chôdzi pomôcť, ale [D.] odmietol. „Pod’te so mnou“ vyzval približne 40 prítomných hostí. Kam, to už neodpovedal. No nezdvihol sa nikto z hostí. Ako tvrdili viacerí očití svedkovia, len krátko pred naším príchodom údajne [D.] močil z terasy reštaurácie na chodník. Podľa našich zistení prišiel predseda [strany] do reštaurácie [...] už v potúženom stave: „už keď prišiel vyzeral taktó; tu vypil len niekoľko koňakov“, uviedol pre nás jeden z prítomných, ktorý si neželá byť menovaný. Spokojného [D.] napokon odviezol [v jeho aute] šofér, ktorý celý čas nervózne postával vonku pred reštauráciou a čakal, kým sa predseda vyšantí do sýtosti ...”

22. Dňa 22. júna 1999 denník vytlačil článok s názvom „Plánoval líder s vysokým policajným dôstojníkom prevrat? Očitý svedok vystrájaní [D.] prehovoril”. V článku bol uvedený nasledovný text:

„[Denník] prvý informoval o tom, že predseda [politickej strany] [D.] minulý týždeň pod vplyvom alkoholu močil z terasy bratislavskej reštaurácie [...] na chodník. Za zverejnenie informácie chce [D.] náš denník žalovať a žiadať 1 000 000 [slovenských korún]. Prinášame výpoveď očitého svedka pondelkového vystrájaní [D.]: „Sedel som s kamarátmi pri bare, [D.] prišiel spolu s mužom, ktorý o sebe tvrdil, že je vysoký policajný dôstojník. Potom prišiel [D.] k baru, bol už očividne pod vplyvom alkoholu, objednal si dve pívá a išli si sadnúť na terasu. [...] Na terase ich už obsluhovala čašníčka. Popíjali koňak. Po čase jeden muž, ktorý s nimi sedel, odišiel a povedal, že ten policajt [sa] pomočil na stoličke. Samotný policajt potom prešiel z terasy do vnútra reštaurácie a naozaj sme videli, že bol komplet znivočený. Vrátil sa späť a chvíľu spal na stoličke”. Svedok dodal, „Policajt tiež povedal [D.]: „Do dvoch týždňov ti zariadim občianske nepokoje, neboj nič, ale musíš ma zaštitit”. [D.] mu na to odvetil: „Neboj, si pod mojou ochranou”. My sme sa z toho smiali, že to zaštitenie [D.] asi zle pochopil, lebo začal močiť z terasy. Navzájom sa s tým policajtom podopierali. Betónové zábradlie pomerne vysoké, takže mal problém, stál na špičkách, robil čo mohol, spomína [svedok] na to, ako [D.] vykonal svoju potrebu. [...] [Svedok] si taktiež spomenul aj na to, že policajtovi odkväcla hlava a tak mu za ňu podložili plastovú stoličku [...]. [Denník] zistil, že [D.] naozaj robil spoločnosť vysokopostavený policajný dôstojník. Jeho pravdepodobná totožnosť je nášmu denníku známa.”

23. Dňa 23. júna 1999 denník vytlačil článok s názvom „[Minister vnútra] poveril prešetrením škandálu inšpekciu policajného zboru. [D.]

vyčíňal s policajným viceprezidentom”. V článku bol uvedený nasledovný text:

„[Denník] zistil totožnosť vysokopostaveného policajného dôstojníka, ktorý robil minulý týždeň spoločnosť lídrovi [politickéj strany] [D.] v reštaurácii [...]. [D.] vyčíňal v tomto podniku spolu s viceprezidentom policajného [zboru], plukovníkom [E.]. Krátko po incidente predseda [politickéj strany] nevyzradil totožnosť tohto muža, v médiách ho označil sa svojho kamaráta. Minister vnútra [...] už poveril inšpekciu policajného zboru, aby škandál prešetřila. „Nechce sa mi veriť, že to bolo v takom rozsahu. Ak áno, tak budem konať podľa nálezu inšpekcie. Každý si je strojcom svojho osudu” povedal pre denník minister. Reagoval tak na našu otázku, či v prípade, že sa potvrdia informácie, ktoré sme publikovali v našom denníku, bude viceprezident odvolaný z funkcie. Pripomeňme, že podľa očitého svedka udalosti, predseda [politickéj strany] a policajný viceprezident popíjali na terase koňak. „Po čase jeden muž, ktorý s nimi sedel odišiel a povedal, že ten policajt [sa] pomočil na stoličke. Samotný policajt potom prešiel z terasy do vnútra reštaurácie a naozaj sme videli, že bol komplet znivočený”, spomínal svedok. Podľa neho viceprezident [E.] tiež podopieral [D.], keď močil na špičkách z terasy na chodník. Svedok rovnako počul, ako [E.] navrhol [D.], že do dvoch týždňov zariadi občianske nepokoje. Predsedu [politickéj strany] požiadala o „zaštítienie”. [E.] včera denníku potvrdil, že v [reštaurácii] popíjal s [D.]. Odmietala však informácie, podľa ktorých [sa] pomočil. Tvrdil tiež, že nikdy s [D.] neplánoval občianske nepokoje. Prezident policajného zboru pre náš denník uviedol: „Ak by sa preukázalo, že to, čo ste publikovali, je pravda, veľmi by ma to ako prezidenta [policajného zboru] mrzelo. Tým som vám povedal všetko.“

24. Uvedené články boli taktiež uverejnené 16., 22. a 23. júna 1999 v on-line verzii denníka.

25. Niektoré informácie z vyššie uvedených článkov boli použité v článku vydanom 24. júna 1999 v novinách v Českej republike pod názvom: „[D.] nemočil do ľudí sám, asistoval mu viceprezident policajného zboru”.

D. Žaloba na ochranu osobnosti

1. Žaloba

26. Dňa 21. marca 2001 E. podal žalobu na ochranu osobnosti voči A., požadujúc uverejnenie opravy a ospravedlnenia, a žiadal ekvivalent približne 23 000 EUR ako náhradu nemajetkovej ujmy za poškodenie svojej povesti.

27. E. priznal, že v danom čase bol v reštaurácii a konzumoval alkoholické nápoje v primeranom množstve s D., ale popieral pravdivosť všetkých ďalších skutočností, tvrdených v článkoch. Tvrdil, že bolo zasiahnuté do jeho osobnej integrity a že bol falošne zdiskreditovaný, najmä v služobnej sfére, vo sfére jeho občianskej cti a rodinnom živote.

2. Prvý stupeň

28. Dňa 18. októbra 2001, 16. septembra 2002, 31. októbra 2002, 16. decembra 2002 a 12. júna 2003 Okresný súd Žilina uskutočnil pojednávania. Na poslednom pojednávaní okresný súd vyzval strany na predloženie ďalších dôkazov a poučil ich, že akonáhle bude dokazovanie ukončené, budú mať v prípade odvolacieho konania iba obmedzenú možnosť predložiť ďalšie dôkazy. Strany vyhlásili, že nemajú žiadne ďalšie dôkazy, ktoré by mohli predložiť, následne bolo dokazovanie ukončené a vyhlásený rozsudok.

29. Rozsudkom z 12. júna 2003 okresný súd rozhodol v prospech žalobcu. Nariadil A. uverejniť vo vyššie uvedenom denníku článok s opravou nesprávnych informácií, priznávajúc, že tieto informácie boli nepravdivé a ospravedlňujúc sa E.

A. bolo tiež nariadené zaplatiť sumu požadovanú žalobcom (pozri vyššie odsek 26) spolu s náhradou trov konania.

30. Okresný súd preskúmal svedecké výpovede D., jeho šoféra, G., manželky žalobcu, B., C., F., ďalšieho host'a reštaurácie H., a dvoch ďalších svedkov.

31. Okresný súd taktiež preskúmal obsah súdneho spisu týkajúceho sa žaloby na ochranu osobnosti D. na základe rovnakých skutočností a spis týkajúci sa disciplinárneho konania voči E.

Do úvahy zobral aj znalecké posudky z Národného inštitútu meteorológie a výpoveď znalca z odboru toxikológie.

32. Okresný súd považoval za nedôveryhodné tvrdenia B. a C., autorov článku, z ktorých jeden bol svedkom časti opísanej udalosti a F., na ktorého tvrdenia sa B. a C. z väčšej časti odvolávali.

33. Okresný súd mal za to, že D., E. a zvyšní svedkovia ani nepotvrdili, ani v skutočnosti nepopreli opísané skutočnosti, týkajúce sa správania D. a E.

34. Záverom bolo, že A. nepotvrdil pravdivosť faktov a články nemohli byť považované za odôvodnenú kritiku.

35. Okresný súd skonštatoval, že v hre boli protikladné záujmy, konkrétne právo na slobodu prejavu podľa článku 10 Dohovoru a právo na rešpektovanie súkromného života podľa článku 8 Dohovoru.

36. Zvážiac právo B. na ochranu jeho osobnej integrity voči právu A. na slobodu prejavu, okresný súd skonštatoval, že články významne a bez akceptovateľného ospravedlnenia poškodili postavenie E. v jeho zamestnaní, rodine a spoločnosti vo všeobecnosti.

3. Odvolanie

37. A. sa odvolala, tvrdiac, že okresný súd pochybil pri posúdení faktov a pri aplikácii práva. Konkrétne, že okresný súd nevysvetlil, prečo považoval za nedôveryhodný dôkaz B., C. a F. Taktiež namietal, že okresný

súd svojvoľne považoval H., ktorý nemal žiadnu jasnú spomienku na relevantné udalosti, za kľúčovú svedeckú výpoveď pre obhajobu, zatiaľ čo kľúčovým svedkom bol vlastne F., ktorý potvrdil, že E. bol opitý, že hovoril o získaní ochrany [od D.], že hlava E. odkväcla a musela byť podopretá plastovou stoličkou, a že E. mal vlhkú škvrnu na nohaviciach, čo budilo dojem, že sa do nich pomočil.

A. požadoval, aby rozpory vo výpovediach boli vysvetlené prostredníctvom konfrontácie svedkov.

38. Krajský súd v Žiline nariadil odvolacie pojednávanie na 3. februára 2004. A. bola predvolaná prostredníctvom svojho právneho zástupcu ale ospravedlnila sa a súhlasila, aby sa pojednávanie konalo v jej neprítomnosti.

39. Dňa 3. februára 2004 krajský súd uskutočnil pojednávanie na ktorom vypočul žalobcu (pozri nižšie odsek 44). A. ani jej právny zástupca neboli prítomní.

40. Následne po pojednávaní, v ten istý deň, krajský súd potvrdil prvostupňový rozsudok, ale zároveň znížil sumu nemajetkovej ujmy na 12 250 EUR.

41. Odvolací súd skonštatoval, že B., C. ani F. nevideli, ani priamo nedosvedčili, že E. sa pomočil do nohavíc, že podnecoval občianske nepokoje, a že podopieral D., kým tento močil z terasy reštaurácie.

42. Odvolací súd sa odvolal na princíp „pravdivosti informácií“, ktorý pozostáva z nasledovných prvkov. Informácie určené na zverejnenie mali byť overené najmenej dvoma nezávislými, v ideálnom prípade dôveryhodnejšími a navzájom nezávislými zdrojmi so starostlivosťou primeranou okolnostiam. Účelom právnej úpravy bola ochrana iba tých novinárov, ktorí mohli zaistiť pravdivosť napadnutého materiálu, ako aj ich dobromyseľnosť pri jeho uverejnení a prítomnosť verejného záujmu vo veci.

43. Podľa aplikovateľných procesných pravidiel nebolo možné na odvolacom stupni na žiadosť strán vykonať nové dôkazy, ktoré mohli byť vykonané na prvom stupni. Odvolací súd skonštatoval, že z tohto dôvodu nemohol nariadiť priamu konfrontáciu svedkov tak ako to požadovala A. Z uvedeného vyplývalo, že za danej dôkaznej situácie boli závery súdu prvého stupňa boli vo vzťahu k podstate žaloby odôvodnené.

44. Akokoľvek, odvolací súd považoval existujúce dôkazy za nedostatočné na odôvodnenie sumy priznanej súdom prvého stupňa. Preto vykonal nový dôkaz tým, že vypočul žalobcu a znížil výšku priznanej sumy. Mal za zistené, že najväčšia strata, ktorú žalobca utrpel, bola vo sfére jeho zamestnania.

E. Ústavná sťažnosť

45. Dňa 7. októbra 2004 sťažovateľka podala na ústavný súd podľa článku 127 ústavy sťažnosť proti rozhodnutiu odvolacieho súdu.

46. Sťažovateľka poukázala na to, že odvolací súd považoval za rozhodujúce to, či žalovaný mohol preukázať pravdivosť uverejnených faktov. Toto však nebolo zlučiteľné s princípom slobody prejavu, ktorý sa vzťahuje aj na nepravdivé informácie.

47. Sťažovateľka uviedla, že B. overil fakty tak, že bol osobne svedkom incidentu, a že B. a C. si overili fakty rozhovorom so svedkom F. a so žalobcom. Konali preto *bona fides* a v súlade s novinárskou etikou. To, čo bolo taktiež relevantné, bolo, že žalobca bol verejnou osobou. Všeobecné súdy však úplne opomenuli vykonať posúdenie týchto základných prvkov slobody prejavu.

48. Sťažovateľka považovala sumu priznanej ujmy za neprimeranú, odkazujúc pritom na rozsudok Súdu vo veci *Marônek proti Slovenskej republike* (č. 32686/96, ECHR 2001-III), kde ujma vo výške ekvivalentu približne 5 850 ECU bola v konaní na ochranu osobnosti považovaná za neprimeranú.

49. Sťažovateľka tvrdila, že skutočnosť, že odvolací súd založil svoje rozhodnutie o ujme výlučne na dodatočnom dôkaze predloženom žalobcom, keďže tento dôkaz nebol predložený stranami, poslúžil iba jednej strane – a nakoľko bol vykonaný na odvolacom stupni – žalovaný nemal možnosť ho poprieť, bola nezlučiteľná s garanciami spravodlivosti konania a najmä s princípom rovnosti zbraní. Navyše, tento dôkaz nebol nestranný a odvolací súd ho neporovnal s inými dôkazmi, čo bolo v rozpore s ustálenou súdnou praxou.

50. Čo sa týka konštatovania, že žalobca utrpel najväčšiu stratu vo sfére jeho zamestnania, odvolací súd nebral do úvahy skutočnosť, že disciplinárne konanie voči žalobcovi v skutočnosti skončilo v jeho prospech.

51. Podľa sťažovateľky všeobecné súdy pochybili pri posudzovaní dôkazov svedeckými výpoveďami, najmä tej, ktorú poskytol F., svojvoľným výberom prvkov v prospech žalobcu. Čo sa týka výpovede F., všeobecné súdy navyše nepodporili svoje závery adekvátnym odôvodnením.

52. Dňa 16. marca 2005 ústavný súd sťažnosť odmietol. Konštatujúc, že nie je súdom tretieho alebo štvrtého stupňa, ústavný súd nezistil žiaden náznak nezákonnosti alebo následnej relevantnej svojvoľnosti v konaní a rozhodovaní odvolacieho súdu. Čo sa týka konkrétneho argumentu sťažovateľky, odvolací súd vykonal nový dôkaz (pozri vyššie odsek 44) bez toho, aby informoval sťažovateľku a dal jej príležitosť na vyjadrenie, ústavný súd skonštatoval, že sťažovateľka nevyčerpala riadny vnútroštátny prostriedok nápravy tým, že nevzniesla svoj argument prostredníctvom dovolania podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku (zákon č. 99/1963 Zb., v znení neskorších predpisov – „OSP”).

Uznesenie ústavného súdu bolo sťažovateľke doručené 28. apríla 2005.

II. RELEVANTNÉ VNÚTROŠTÁTNE PRÁVO A PRAX

A. Ústava (ústavný zákon č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov)

53. Status medzinárodných zmlúv o ľudských právach v Slovenskej republike je uvedený v článku 7 ods. 5, relevantná časť ktorého znie:

„Medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách ... ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, majú prednosť pred zákonmi.“

54. Článok 144 ods. 1 ustanovuje, že:

„Sudcovia sú pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa článku 7 ods. 2 a 5 [ústavy] a zákonom.“

B. Občiansky zákonník (zákon č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov)

55. Ochrana osobnosti je upravená ustanoveniami § 11 a nasl. V relevantnej časti znejú nasledovne:

„§ 11

Fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä ... občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena ...

§ 13

1. Fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie.

2. Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

3. Výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.”

C. Občiansky zákonník (zákon č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov)

56. Zákonník upravuje postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených

záujmov účastníkov, ako aj výchova na zachovávanie zákonov, na čestné plnenie povinností a na úctu k právam iných osôb (§ 1).

57. Paragraf 18 ustanovuje, že účastníci majú v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie. Súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv.

58. Účastníci majú právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali (§ 123).

59. Podľa § 228 ods. 1 písm. d) právoplatný rozsudok môže účastník napadnúť návrhom na obnovu konania, ak Súd rozhodol alebo dospel vo svojom rozsudku k záveru, že rozhodnutím súdu alebo konaním, ktoré mu predchádzalo, boli porušené základné ľudské práva alebo slobody účastníka konania a závažné dôsledky tohto porušenia neboli odstránené priznaným primeraným finančným zadosťučinením.

60. Odvolací súd môže opakovať dokazovanie alebo ho doplniť, ak ho možno vykonať bez prieťahov (§ 213 ods. 2, účinný v relevantnom čase).

61. Podľa § 236 možno dovolaním napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

62. Všeobecné podmienky prípustnosti, ktoré sa vzťahujú na rozsudky aj uznesenia, sú zakotvené v § 237.

Tento zahŕňa situácie, kedy: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov; b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania; c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený; d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie (*lis pendens*); e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný; f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom; g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený.

63. Okrem vyššie uvedených všeobecných podmienok prijateľnosti sa použijú aj osobitné podmienky prijateľnosti v prípade, ak odvolací súd rozhodoval rozsudkom. Tieto sú uvedené v § 238.

64. Podľa § 238 ods. 1 dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej.

65. V súlade s odsekom 2 § 238 je dovolanie prípustné aj proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci.

66. Podľa § 238 ods. 3 písm. a) dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

67. Nakoniec, podľa § 238 ods. 3 písm. b) dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu

prvého stupňa, ak odvolací súd potvrdil rozsudok, ktorým bolo rozhodnuté inak než v prvšom rozsudku, pretože súd prvého stupňa bol viazaný právnym názorom súdu, ktorý prvšie rozhodnutie zrušil.

68. Čo sa týka podstaty, dovolanie možno odôvodniť iba dôvodmi uvedenými v § 241 ods. 2, teda že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 (písm. a), že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (písm. b), a že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (písm. c).

69. V uznesení z 23. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 130/03 týkajúcom sa nesúvisiaceho prípadu, ústavný súd skonštatoval, že čo sa týka vykonávania dôkazov, právo na spravodlivé konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru musí byť vykladané tak, že stranám v konaní musí byť daná možnosť zúčastniť sa na vykonávaní dôkazov spôsobom uvedeným v zákone, čo znamená navrhovať dôkazy, byť prítomný pri vykonávaní dôkazov vrátane práva na vypočúvanie svedkov a strán, a vyjadriť sa k navrhnutým a vykonaným dôkazom. Z tohto dôvodu strana v konaní musí mať vždy možnosť byť prítomná na vykonávaní dôkazov. V prípade, že sa tak nestane, pochybenie môže byť kvalifikované ako „postup súdu, ktorým bola účastníkovi konania odňatá možnosť konať pred súdom“ a teda zakladá dôvod prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f) OSP.

PRÁVO

I. NAMIETANÉ PORUŠENIE ČLÁNKU 10 DOHOVORU

70. Sťažovateľka namietala podľa článku 10 Dohovoru, že všeobecné súdy (i) nesprávne zaviazali právneho predchodcu sťažovateľky, aby dokázal pravdivosť uverejnených informácií, (ii) neposúdili situáciu podľa stanovených kritérií, (iii) konali svojvoľne voči právnemu predchodcovi sťažovateľky a (iv) priznali neprimeranú sumu nemajetkovej ujmy. Článok 10 znie nasledovne:

„1. Každý má právo na slobodu prejavu. Toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice. Tento článok nebráni štátom, aby vyžadovali udeľovanie povolení rozhlasovým, televíznym alebo filmovým spoločnostiam.

2. Výkon týchto slobôd, pretože zahŕňa aj povinnosti a zodpovednosť, môže podliehať takým formalitám, podmienkam, obmedzeniam alebo sankciám, ktoré ustanovuje zákon a ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti alebo verejnej bezpečnosti, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky, ochrany povesti alebo práv iných, zabráneniu úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci.”

A. Prijateľnosť

71. Vláda tvrdila, že v rozsahu, v akom sťažovateľka spochybňuje výšku priznanej nemajetkovej ujmy, táto nespĺnila požiadavku vyčerpania vnútroštátnych prostriedkov nápravy podľa článku 35 ods. 1 Dohovoru. Konkrétne vláda poukázala na to, že znížením nemajetkovej ujmy rozsudkom z 3. februára 2004 krajský súd v skutočnosti zmenil rozsudok prvého stupňa, čo založilo dôvody pre podanie dovolania proti rozsudku podľa § 238 ods. 1 OSP. Akokoľvek, sťažovateľka nevyužila tento prostriedok nápravy.

72. Vo svojej odpovedi sťažovateľka nesúhlasila a tvrdila, že rozhodnutie odvolacieho súdu v skutočnosti nepredstavovalo podstatnú zmenu prvostupňového výroku o zaplatení nemajetkovej ujmy. Podstata výroku bola potvrdená, to, čo bolo zmenené, bol púhy rozsah výroku. Vo vzťahu k skutočnosti, že odvolací súd potvrdil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, rozhodnutie súdu sa v skutočnosti rovnalo potvrdeniu prvostupňového rozsudku a preto nebolo možné voči nemu podať dovolanie. Nakoľko odvolací súd znížil nárok na nemajetkovú ujmu, jeho rozhodnutie bolo v skutočnosti priaznivé pre sťažovateľku a z povahy veci preto vyplývalo, že sťažovateľka nemala procesnú legitimáciu na podanie dovolania.

73. Sťažovateľka taktiež tvrdila, že voči rozsudku z 3. februára 2004 nemohlo byť podané dovolanie ani na základe § 237 písm. f) OSP nakoľko dovolanie bolo možné podať iba pre procesné pochybenia, ktoré porušovali konkrétne zákonné procesné ustanovenia. Sťažovateľka mala za to, že v prípade jej právneho predchodcu nebolo porušené žiadne konkrétne procesné ustanovenie zákona.

74. Súd poznamenáva, že v rozsudku prvého stupňa zo 16. septembra 2002 bolo A. nariadené zaplatiť nemajetkovú ujmu v ekvivalente približne 23 000 EUR (pozri vyššie odsek 26 a 29), a že v rozsudku odvolacieho súdu z 3. februára 2004 bola výška nemajetkovej ujmy znížená na ekvivalent približne 12 250 EUR (pozri vyššie odsek 40).

75. Súd konštatuje, že čo sa týka namietanej časti žaloby navrhovateľa o náhradu nemajetkovej ujmy, odvolací súd skonštatoval, že existujúce dôkazy neboli dostačujúce na odôvodnenie priznania nemajetkovej ujmy prvostupňovým súdom (pozri vyššie odsek 44). Odvolací súd preto vykonal nový dôkaz, ku ktorému – za svojej neprítomnosti – sa A. nemal možnosť vyjadriť (pozri vyššie odsek 39). Napriek tomu odvolací súd rozhodol o nemajetkovej ujme (pozri vyššie odsek 40).

76. Rovnako si Súd všimol, že ústavný súd vo svojom uznesení zo 16. mája 2005 ústavný súd skonštatoval, že nemôže preskúmať sťažnosť z hľadiska skoršieho nepodania dovolania sťažovateľkou podľa § 237 písm. f) OSP (pozri odsek 52 vyššie).

77. V tomto kontexte Súd konštatuje, že podľa § 237 písm. f) OSP možno voči rozhodnutiu odvolacieho súdu podať dovolanie, ak súdy pozbavili dotknutú stranu možnosti pred nimi konať.

78. Súd taktiež poznamenáva, že podľa § 1 a 18 OSP je súčasťou účelu konania a taktiež zákonnou povinnosťou súdov spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov a rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv.

Konkrétnejšie, podľa § 123 OSP účastníci majú právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali.

79. Súd ďalej konštatuje, že podľa § 144 ods. 1 v spojení s § 7 ods. 5 ústavy, sudcovia sú pri výkone svojej funkcie viazaní nielen vnútroštátnou legislatívou, ale taktiež medzinárodnými zmluvami týkajúcimi sa ľudských práv, ktoré majú prednosť pred zákonom ak sú ratifikované a vyhlásené zákonným spôsobom.

80. S ohľadom na tento ústavný a zákonný rámec a skutočnosť, že má iba obmedzenú právomoc preskúmavať otázky súladu s vnútroštátnym právom (pozri *mutatis mutandis*, *Beyeler proti Taliansku* [GC], č. 33202/96, ods. 108, ECHR 2000-I)), Súd prijíma záver ústavného súdu, uvedený v jeho uznesení zo 16. marca 2005, že sťažovateľka mohla argumentovateľne podať dovolanie podľa § 237 písm. f) OSP voči rozsudku z 3. februára 2004 vo vzťahu k priznanej časti nároku na nemajetkovú ujmu.

81. Z uvedeného vyplýva, že bez ohľadu na prípustnosť dovolania podľa § 238 ods. 1 Dohovoru, musí byť zamietnutá konkrétna sťažnosť týkajúca sa výšky nemajetkovej ujmy podľa článku 35 ods. 1 a 4 Dohovoru pre nevyčerpanie vnútroštátnych prostriedkov nápravy.

82. Súd ďalej poznamenáva, že zvyšná sťažnosť sťažovateľky podľa článku 10 Dohovoru, najmä tá, v ktorej tvrdí že vnútroštátne súdy nesprávne požadovali od jej právneho predchodcu, aby preukázal absolútnu pravdivosť publikovaných informácií; že neposúdili situáciu podľa kritérií vyplývajúcich z judikatúry k Dohovoru; a že svojvoľne rozhodli v neprospech právneho predchodcu sťažovateľky v podstate veci, môže byť ako taká oddelená od otázky výšky nemajetkovej ujmy a nezávisle preskúmaná.

83. Súd má za to, že tieto zvyšné námietky podľa článku 10 nie sú zjavne nepodložené v zmysle článku 35 ods. 3 Dohovoru. Ďalej poznamenáva, že nie sú neprijateľné ani z iného dôvodu. Musia byť preto vyhlásené za prijateľné.

B. Podstata

1. Argumenty strán

84. Sťažovateľka tvrdila, že vnútroštátne súdy preskúmavali žalobu na ochranu osobnosti voči jej právnemu predchodcovi tak, že aplikovali nesprávny test a svojoľne rozhodli v prospech žalobcu.

85. Vláda nepoprela, že napadnuté rozsudky založili zásah do práv sťažovateľky podľa článku 10 Dohovoru a konštatovala, že tento bol ustanovený zákonom, konkrétne relevantnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka, že sledoval legitímny cieľ ochrany práv iných a že bol nevyhnutný v demokratickej spoločnosti.

86. Čo sa týka posledného kritéria, podľa názoru vlády predstavovali predmetné články skutkové tvrdenia a vnútroštátne súdy správne preskúmali, či fakty v nich obsiahnuté boli pravdivé a spôsobilé zasiahnuť do žalobcovej osobnej integrity. Správne posúdili dostupné dôkazy a prijali záver, že právo žalobcu prevážilo práva A.

87. Vláda mala tiež za to, že A. mala dostatočnú možnosť predložiť ďalšie dôkazy na podporu svojho prípadu.

88. Nakoniec vláda uviedla, že predmetný prípad musí byť odlišný od prípadu *Bladet Tromsø a Stensaas proti Nórsku* ([GC], č. 21980/93, ECHR 1999-III) v tom, že A. sama bola autorom namietaných článkov a v tom, že články sa netýkali aktuálneho predmetu verejnej diskusie, ale ich úmyslom bolo vyvolať škandál.

89. Vo svojej odpovedi sťažovateľka nepoprela, že namietaný zásah bol v súlade so zákonom a sledoval zákonný cieľ. Akokoľvek tvrdila, že zásah nebol nevyhnutný v demokratickej spoločnosti.

90. V tejto veci, akceptujúc, že sporné články obsahovali prevažne skutkové tvrdenia, sa sťažovateľka odvolala na rozsudok *Bladet Tromsø a Stensaas* (citovaný vyššie) a tvrdila, že pravdivosť uverejnených informácií nebola podmienkou toho, aby novinári požívali ochranu článku 10 Dohovoru. Dostupnosť tejto ochrany záležala od kritérií stanovených v judikatúre Súdu, žiadne z nich však nebolo preskúmané vnútroštátnymi súdmi a ich analýzy boli zredukované na jednoduchý test pravdivosti.

91. Záverom sťažovateľka tvrdila, že dotknuté namietané články sa týkali predmetu legitímneho verejného záujmu a prispeli k verejnej diskusii. Dotknutí novinári nešetrili snahou, ktorá mohla byť od nich legitímne očakávaná, overiť uverejnené informácie a konali v dobrej viere s cieľom poskytnúť verejnosti presné spoľahlivé informácie. Nakoniec, ale nie v poslednom rade, krátko po udalostiach bola žalobcovi daná možnosť aby sa vyjadril.

2. Posúdenie Súdom

(a) Zásah, zákonnosť a zákonný cieľ

92. Súd konštatuje, a medzi stranami ani nebolo sporné, že rozsudok okresného súdu a krajského súdu v žalobe E. na ochranu jeho osobnosti predstavoval zásah do práva právneho predchodcu sťažovateľky na slobodu prejavu, tak ako ho garantuje článok 10 ods. 1 Dohovoru.

93. Ďalej Súd uvádza, a rovnako ani toto nebolo medzi stranami sporné, že namietaný zásah sa uskutočnil na základe zákona, konkrétne § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, a že sledoval legitímny cieľ ochrany povesti a práv iných.

Teda jediným sporným bodom je, či zásah bol „nevyhnutný” v „demokratickej spoločnosti”.

(b) Nevyhnutnosť

94. Súd na začiatku v tomto ohľade pripomína, že sloboda prejavu predstavuje jeden zo základných pilierov demokratickej spoločnosti, a že mimoriadnu dôležitosť majú garancie poskytované tlači. Zatiaľ čo tlač nesmie prekročiť hranice stanovené *inter alia* v záujme „ochrany povesti alebo práv iných”, napriek tomu je na nej, aby oznamovala informácie a myšlienky verejného záujmu. Ak by to bolo inak, tlač by nebola schopná plniť dôležitú úlohu „verejného strážneho psa” (pozri napríklad *Observer a Guardian proti Spojenému kráľovstvu*, 26. novembra 1991, ods. 59, Séria A č. 216).

95. Právo na slobodu prejavu neplatí len pre „informácie” alebo „myšlienky” prijímané priaznivo, či považované za neškodné alebo nedôležité, ale aj pre tie, ktoré sú nepríjemné, šokujú, či znepokojujú štát alebo akúkoľvek skupinu spoločenstva. Navyše, sloboda tlače sa taktiež vzťahuje na preháňanie alebo dokonca provokáciu (pozri *De Haes a Gijssels proti Belgicku*, 24. februára 1997, ods. 47, *Správy o rozsudkoch a rozhodnutiach 1997-I*).

96. Súd taktiež pripomína rozdiel medzi tvrdením faktov a hodnotiacimi úsudkami. Zatiaľ čo existencia faktov môže byť preukázaná, pravdivosť hodnotiacich úsudkov sa nepreukazuje (pozri napríklad *Feldek proti Slovenskej republike*, č. 29032/95, ods. 75-76, ECHR 2001-VIII; *Jerusalem proti Rakúsku*, č. 26958/95, ods. 43, ECHR 2001-II; *De Haes a Gijssels*, citované vyššie, ods. 47; a *Oberschlick proti Rakúsku* (č. 2), 1. júla 1997, ods. 33, *Správy 1997-IV*).

97. Akokoľvek, článok 10 Dohovor negarantuje úplne neobmedzenú slobodu prejavu aj vo vzťahu k tlači vyjadrujúcej sa o veciach vážneho verejného záujmu. Podľa podmienok odseku 2 článku výkon tejto slobody nesie so sebou „povinnosti a zodpovednosť”, ktoré sa uplatňujú tak isto na tlač. Z dôvodu „povinností a zodpovedností”, neodmysliteľných pri výkone

slobody prejavu, podliehajú garancie poskytované novinárom článkom 10 vo vzťahu k informovaniu o veciach verejného záujmu podmienke, že títo konajú v dobrej viere za účelom poskytnúť presné a spoľahlivé informácie v súlade s novinárskou etikou. Okrem toho sa vyžadujú špecifické dôvody na to, aby médiá boli zbavené všeobecnej povinnosti overiť skutkové vyhlásenia, ktoré urážajú súkromných jednotlivcov. Či existovali takéto dôvody, to závisí najmä na povahe a miere predmetného ohovárania a na miere, do akej môžu médiá primerane považovať svoj zdroj za dôveryhodný vo vzťahu k tvrdeniam (pozri napríklad *Standard Verlagsgesellschaft mbH proti Rakúsku* (č. 2), č.37464/02, ods. 38, 22. februára 2007).

98. Čo sa týka testu „nevyhnutnosti v demokratickej spoločnosti“ Súd pripomína, že je úlohou Súdu aby posúdil, či namietaný zásah zodpovedal „naliehavej spoločenskej potrebe“. Pri posudzovaní či takáto „potreba“ existovala a aké opatrenia mali byť prijaté v súvislosti s ňou, majú vnútroštátne orgány určitý stupeň voľnej úvahy. Táto právomoc voľného uváženia však nie je neobmedzená, ale ide ruka v ruke s európskou kontrolou Súdu, ktorého úlohou je rozhodnúť s konečnou platnosťou, či obmedzenie je zlučiteľné so slobodou prejavu tak ako je chránená článkom 10 (pozri napríklad *Bezmyannyy proti Rusku*, č. 10941/03, ods. 36, 8. apríla 2010 a *Radio Twist, A.S. proti Slovenskej republike*, č. 62202/00, ods. 49, ECHR 2006-XV).

99. Úlohou Súdu pri výkone jeho dozornej funkcie nie je nahradiť vnútroštátne orgány, ale skôr preskúmať podľa článku 10 Dohovoru rozhodnutia, ktoré vydali v rámci svojej voľnej úvahy (pozri okrem iného *Fressoz a Roire proti Francúzsku* [GC], č. 29183/95, ods. 45, ECHR 1999-I a *Feldek proti Slovenskej republike*, č. 29032/95, ods. 73, ECHR 2001-VIII).

100. Toto neznamená, že kontrola je obmedzená na zistenie, či žalovaný štát vykonával svoju voľnú úvahu primerane, starostlivo alebo v dobrej viere; to, čo Súd musí urobiť, je pozrieť sa na namietaný zásah vo svetle prípadu ako celku. Súd musí najmä rozhodnúť, či dôvody poskytnuté vnútroštátnymi orgánmi na ospravedlnenie zásahu boli relevantné a dostatočné, a či vykonané opatrenia boli primerané sledovanému zákonnému cieľu. Pri tomto sa Súd musí presvedčiť, že vnútroštátne orgány, založiac svoj názor na prijateľnom posúdení relevantných skutočností, aplikovali štandardy, ktoré boli v súlade s princípmi zakotvenými v článku 10. Súd sa musí tiež presvedčiť, či vnútroštátne orgány našli spravodlivú rovnováhu medzi ochranou slobody prejavu tak ako je upravená v článku 10 a ochranou povesti tých, voči ktorým boli vyslovené tvrdenia, právo, ktoré je ako aspekt práva na súkromný život chránené článkom 8 Dohovoru (pre zhrnutie relevantných princípov pozri *Cumpănă a Mazăre proti Rumunsku* [GC], č. 33348/96, ods. 89 – 91, ECHR 2004-XI a taktiež *Marônek*, citovaný vyššie, ods. 53).

(c) Aplikácia všeobecných princípov na uvedený prípad

101. Súd konštatuje, že v uvedenom prípade bol právny predchodca sťažovateľky žalovaným v konaní na ochranu osobnosti E., súkromnou osobou, ktorej sa priamo týkali uverejnené články. Vnútroštátne súdy rozhodli o jeho žalobe podľa doktríny „pravdivosti informácií“, ktorá v zásade pozostávala z rozhodovania o tom, či informácie ako uvedenie skutočnosti, obsiahnuté v týchto článkoch, boli pravdivé (pozri vyššie odsek 42). S odkazom na toto kritérium boli vykonané a posúdené dôkazy a z nich vyvedené právne závery.

102. Súd taktiež konštatuje, že v rozsahu, v akom krajský súd vo svojom rozsudku z 3. februára 2004 odkázal na ďalšie základné prvky aplikovanej doktríny ako napríklad dobrá viera novinárov a prítomnosť verejného záujmu v záležitosti o ktorej informovali, nevyzerá, že by bola vykonaná akákoľvek relevantná analýza alebo vyvedené akékoľvek špecifické súdne závery na základe týchto prvkov.

103. Konkrétnejšie, Súd poznamenáva, že sa nezdá, že by vnútroštátne súdy preskúmavali či už formálne alebo v podstate, či boli zo strany právneho predchodcu sťažovateľky dodržané „povinnosti a zodpovednosť“ v zmysle článku 10 ods. 2 Dohovoru. Najmä, vnútroštátne súdy v skutočnosti nepreskúmali žiadnym spôsobom fakticky alebo právne, či články boli uverejnené v dobrej viere za účelom poskytnutia presných a spoľahlivých informácií v súlade s novinárskou etikou.

104. K argumentu vlády, ktorá sa snažila odlíšiť predmetný prípad od prípadu *Bladet Tromsø a Stensaas* (citovaný vyššie) Súd uvádza, že konanie o ochrane osobnosti v danom prípade sa týkalo novinového článku, ktorý obsahoval skutkové vyhlásenia nepochádzajúce od samotných novín, ale zo správy vydanéj orgánmi a noviny neurobili žiadne nezávislé kroky aby overili jej obsah. Súd preskúmaval, či v tomto prípade existovali nejaké osobitné dôvody, ktoré by pozbavili noviny jej všeobecnej povinnosti overiť informácie. Podľa názoru Súdu toto záviselo najmä od povahy a stupňa konkrétneho ohovárania, ako aj miery do akej noviny mohli primerane považovať správu za spoľahlivú s ohľadom na namietané tvrdenia. Tento problém bolo potrebné posúdiť skôr vo svetle situácie ako bola prezentovaná novinám v danom čase, ako s výhodou ohliadnutia sa späť na základe zistení skutočností vyšetrovacou komisiu po určitom uplynutom čase (pozri *Bladet Tromsø a Stensaas*, citované vyššie, ods. 66).

105. Súd uznáva, že predmetný prípad sa líši od prípadu *Bladet Tromsø a Stensaas*, konkrétne v tom, že informácie uverejnené právnym predchodcom sťažovateľky nepochádzali z externého zdroja ale boli skôr zistené jej vlastnými novinármi. Akokoľvek, na rozdiel od citovaného prípadu, právny predchodca sťažovateľky vykonal nezávislé kroky na overenie skutočností svojimi novinármi, B. a C., ktorí navštívili miesto udalosti a vypočuli svedkov a žalobcu. Zostáva preto posúdiť, či tieto kroky

boli v súlade s „povinnosťami a zodpovednosťou“ v zmysle článku 10 ods. 2 Dohovoru.

106. Súd konštatuje, že v súlade s jeho ustálenou judikatúrou zahŕňa preskúmanie prípadu podľa posledne uvedeného kritéria individuálne a kontextuálne posúdenie s odkazom na situáciu v čase uverejnenia sporných článkov, z takých zložitých hľadísk ako napríklad dôležitosť verejného záujmu, ktorý bol v hre, v súvislosti so statusom E., na rozdiel od statusu D., miera, v akej bol E. involvovaný na príprave článkov, potreba odhaliť identitu E., dobromyseľnosť právneho predchodcu sťažovateľky, cieľ ktorý sledovala pri uverejnení článkov a adekvátnosť snahy zo strany právneho predchodcu sťažovateľky overiť vierohodnosť uverejnených informácií z hľadiska novinárskej etiky.

107. V tejto súvislosti Súd pripomína, že s ohľadom na subsidiárnu povahu jeho úlohy musí byť opatrný pri preberaní úlohy prvostupňového súdu okrem situácie, kedy to nie je úplne nevyhnutné vzhľadom na okolnosti konkrétneho prípadu. Nie je úlohou Súdu nahradiť posúdenie skutkových okolností vnútroštátnych súdov svojim vlastným a je všeobecným pravidlom, že tieto súdy posudzujú dôkazy im predložené (pozri *Europapress Holding d.o.o. proti Chorvátsku*, č. 25333/06, ods. 62, 22. októbra 2009).

108. Súd uznáva, že správanie funkcionárov a úradníkov s verejnými právomocami na verejnosti, aj keď mimo služby, môže argumentovateľne pritiahnúť pozornosť verejnosti.

109. Akokoľvek, Súd konštatuje, že kľúčovým bolo, aby vnútroštátne súdy starostlivo preskúmali prítomnosť a stupeň verejného záujmu na uverejnení sporných informácií v predmetnom prípade, ako aj aby dosiahli rovnováhu medzi takýmto verejným záujmom a záujmom dotknutého jednotlivca, nakoľko vnútroštátne súdy sú v zásade lepšie vybavené na zisťovanie skutočností podstatných pre vyvodenie právnej analýzy. Toto sa taktiež uplatňuje na otázku dobromyseľnosti právneho predchodcu sťažovateľky a ďalšie aspekty prípadu, ktoré sú potrebné pre zistenie skutočnosti, či právny predchodca sťažovateľky konal v súlade s „povinnosťami a zodpovednosťou“ zakotvenou v článku 10 ods. 2 Dohovoru.

Súd má za to, že nepreskúmaním týchto prvkov prípadu vnútroštátne súdy „neaplikovali štandardy, ktoré by boli v súlade s princípmi zakotvenými v článku 10“ a nezaložili svoj záver „na akceptovateľnom posúdení relevantných skutočností“ (pozri *Kommersant Moldovy proti Moldavsku*, č. 41827/02, ods. 38, 9. januára 2007).

110. Uvedené zistenia sú dostatočné na to, aby Súd vyvodil záver, že právna ochrana, ktorá bola poskytnutá právnemu predchodcovi sťažovateľky na vnútroštátnej úrovni, nebola zlučiteľná s požiadavkami článku 10 Dohovoru. Preto teda bolo toto ustanovenie porušené.

II. NAMIETANÉ PORUŠENIE ČLÁNKU 6 ODS. 1 DOHOVORU

111. Sťažovateľka namietala, že konanie bolo nespravodlivé v tom, že rozsudky boli jednostranné v prospech žalobcu, že boli odôvodnené argumentmi, ktoré boli kontradiktórne a ako také neadekvátne, a že princíp rovnosti zbraní nebol v konaní rešpektovaný, nakoľko bol vykonaný dôkaz (žalobcovo dodatočné stanovisko) bez toho, aby bol navrhnutý stranami, pričom z neho mal prospech iba žalobca a právny predchodca sťažovateľky bol pozbavený možnosti naň reagovať (pozri vyššie odsek 44).

Sťažovateľka sa odvolala na článok 6 ods. 1 Dohovoru, relevantná časť ktorého znie:

„Pri rozhodovaní o občianskych právach a záväzkoch ... každý má právo na spravodlivé ... konanie ... pred ... súdom ...”

A. Argumenty strán

112. Vláda proti tomu namietala a tvrdila, že sťažovateľka nespĺnila požiadavku článku 35 ods. 1 Dohovoru vyčerpať vnútroštátne prostriedky nápravy, nakoľko neuplatnila svoje práva na vnútroštátnej úrovni prostredníctvom dovolania podľa § 237 písm. f) OSP.

113. Vo vzťahu k dodatočnému dôkazu, vykonanému odvolacím súdom na pojednávaní o odvolaní právneho predchodcu sťažovateľky, vláda poukázala na to, že právny predchodca sťažovateľky bol na pojednávanie náležite predvolaný, že sa ospravedlnil a súhlasil, aby sa pojednávanie konalo v jeho neprítomnosti (pozri vyššie odsek 39). Navyše, ako konštatovala vláda, odvolací súd konal v súlade s platným právom, konkrétne s § 213 ods. 2 OSP (pozri vyššie odsek 60), ktorý umožňoval súdu vec znovu posúdiť a vykonať nový dôkaz.

114. Vo svojej odpovedi sťažovateľka nesúhlasila a odvolala sa na rovnaké argumenty ktoré vzniesla v súvislosti so sťažnosťou podľa článku 10 Dohovoru (pozri vyššie odseky 72 a 73).

B. Posúdenie Súdu

115. Súd znova pripomína, že v súlade s článkom 19 Dohovoru je jeho povinnosťou zaistiť dodržiavanie záväzkov, ktoré na seba prevzali zmluvné strany Dohovoru. Najmä, nie jeho úlohou zaoberať sa údajnými skutkovými alebo právnymi chybami, ktorých sa dopustili vnútroštátne súdy, okrem prípadu, že by takéto chyby mohli viesť k možnému porušeniu práv a slobôd garantovaných Dohovorom (pozri *García Ruiz proti Španielsku* [GC], č. 30544/96, ods. 28, ECHR 1999-I, s ďalšími odkazmi).

116. Súd konštatuje, že podobne ako vo vzťahu k sťažnosti podľa článku 10 (pozri vyššie odseky 81 a 82), treba za špecifických okolností prípadu

odlíšiť časť konania vedúceho k výsledku konania o žalobe od časti konania vedúceho k rozhodnutiu vnútroštátnych súdov o nemajetkovej ujme.

1. Výsledok konania o žalobe

117. Čo sa týka výsledku konania o žalobe Súd konštatuje, že vo výroku vnútroštátne súdy nariadili právnemu predchodcovi sťažovateľky uverejniť článok s opravou chybných informácií, akceptujúc pritom, že tieto informácie boli falošné, a s ospravedlnením sa E. (pozri vyššie odseky 29 a 40).

Súd výslovne poznamenáva, že vykonanie dodatočného dôkazu, ktoré sa týkalo výlučne rozhodovania o nemajetkovej ujme, na odvolacom stupni neovplyvnilo samotný výsledok konania o žalobe.

118. V súvislosti s výsledkom konania o žalobe Súd konštatuje, že skutkové okolnosti prípadu neodkrývajú akékoľvek zdanie porušenia článku 6 ods. 1 Dohovoru.

Z uvedeného vyplýva, že relevantná časť sťažnosti je zjavne nepodložená a musí byť zamietnutá v súlade s článkom 35 ods. 3 a 4 Dohovoru.

2. Rozhodovanie o výške nemajetkovej ujmy

119. Čo sa týka spravodlivosti konania vo vzťahu k rozhodovaniu o výške nemajetkovej ujmy Súd má za to, že vyššie konštatoval (pozri odsek 81), že sťažnosť podľa článku 10 Dohovoru na výsledok tohto konania bola neprijateľná pre nevyčerpanie vnútroštátnych prostriedkov nápravy.

Z rovnakého dôvodu musí byť podobne zvyšok tejto sťažnosti zamietnutý podľa článku 35 ods. 1 a 4 Dohovoru pre nevyčerpanie vnútroštátnych prostriedkov nápravy.

III. APLIKÁCIA ČLÁNKU 41 DOHOVORU

120. Článok 41 Dohovoru ustanovuje:

„Ak Súd dospeje k záveru, že došlo k porušeniu Dohovoru alebo jeho protokolov a v prípade, že vnútroštátne právo dotknutej Vysokej zmluvnej strany umožňuje len čiastočnú nápravu, Súd prizná v prípade potreby poškodenej strane spravodlivé zadosťučinenie.“

121. Sťažovateľka nepredložila žiadne nároky na spravodlivé zadosťučinenie. Súd preto konštatuje, že z tohto titulu nie je preto potrebné priznať jej žiadnu sumu.

Z TÝCHTO DÔVODOV, SÚD JEDNOMYSELNE

1. *Vyhlasuje* sťažnosť podľa článku 10 Dohovoru, týkajúcu sa výsledku konania o žalobe voči právnomu predchodcovi sťažovateľky za prijateľnú a zvyšok sťažnosti za neprijateľný;
2. *Konštatuje*, že bol porušený článok 10 Dohovoru.

Vyhotovené v anglickom jazyku a písomne oznámené dňa 26. júla 2011 podľa pravidla 77 ods. 2 a 3 Rokovacieho poriadku Súdu.

Santiago Quesada
Tajomník

Josep Casadevall
Predseda